

[Camre]

det økonomiske forløb afgørende ved at lade lønindkomsterne holde igen, for at opsparing og investering hos et fåtal af ejere kan vokse.

Lønmodtagerne må deltage i alle samfundets funktioner og derfor også gennem medejendomsret både have medindflydelse og medansvar for investeringer og produktion. Både de økonomiske problemer, vi står med, og de strukturændringer, som finder sted i vores samfund, nødvendiggør en lønmodtagernes medejendomsret. Den kommer, og jeg synes, at de konservative skulle begynde at forholde sig realistisk dertil.

Hr. Jørgen Jensen fra Danmarks kommunistiske parti prøvede at bevise eksistensen af et andet, et alternativt flertal. Jeg synes, at denne forklaring haltede vældigt. Jeg forstod, at det, hr. Jørgen Jensen mener, er, at hvis socialdemokratiet ville gå ind for, hvad DKP og VS og SF og retsforbundet kunne enes om, så var der et andet flertal. Men se, det vil socialdemokratiet naturligvis ikke. Det var en politik, forstod jeg, uden NATO og uden EF. Ja men det vil socialdemokratiet ikke. Det, de fire partier i øvrigt kan enes om, kan ikke bruges til at styre et samfund. Det hænger sammen med, at der i de fire partier er helt urealistiske forestillinger om økonomisk politik.

Det kom klart til udtryk her i hr. Jørgen Jensens tale. Hr. Jørgen Jensen angreb vores beskæftigelsespolitik, og han sagde, at han kunne påvise, at vi brugte nogle helt forkerte midler. Men hvad var det, hr. Jørgen Jensen kunne anvise i stedet for? Ja, han anviste en yderligere ekspansion, en yderligere aktivitet, højere lønninger, og han sagde det ikke, men det hører jo med: højere låntagning i udlandet. Der var også tanker om importstyring.

Jeg forstår godt, at hvis man er vant til at operere med modellen fra det store land derovre i øst, som man har som forbillede, fra et område med mange hundrede millioner mennesker, med et ganske forskelligartet og bredt produktionsliv, så kan man godt forestille sig, at man kan bygge nogle toldskranker op og begynde at styre handelen med udlandet. Men at forestille sig, at Danmark skulle kunne løse ét eneste problem ved at begynde en handelskrig med omverdenen, det er faktisk ganske urealistisk.

Hr. Jørgen Jensen mente, at socialdemokratismen – det kan jeg forstå er sådan et fælles udtryk, man bruger hos det konservati-

ve folkeparti og hos DKP – bygger på forkerte samfundsanalyser. Jeg vil ikke svare med at hævde, at kommunismen bygger på forkerte samfundsanalyser, men med at konstatere, at hr. Jørgen Jensens løsninger ikke er kommunistiske. Det er blot helt traditionelle liberalistiske underbudgetteringsmetoder, men her bare blottet for det nødvendige hensyn til, at de, anvendt som man kunne ønske sig det i DKP, vil give et drønende underskud på betalingsbalancen og føre til et brat stop, når vi ikke er i stand til at låne mere.

Nej, hr. Jørgen Jensen skulle hellere fortælle os, hvad en kommunistisk politik ville indeholde. Hvorfor er der ikke nogen officiel ledighed i de kommunistiske lande, for det er der jo efter sigende ikke? Ja, det skyldes, at statsmagten har den fuldstændige kontrol med prisfastsættelsen og med lønfastsættelsen. Et kommunistisk samfund er undergivet ubalanceproblemer, ligesom vi er, og i en sådan situation har man en fast hånd på indkomstpoltikken. Man kan simpelt hen skabe balance ved at dreje på lønskruen, sådan som det måtte være nødvendigt. Derfor har man et lavere lønniveau. Derfor udkonkurrerer polsk glas det glas, som Kastrup-Holmegaard gerne ville sælge, og derfor udkonkurrerer czechoslovakiske elektromotorer dem, der er produceret hos Thrige-Titan.

Hver gang man taler til DKPerne om østlandenes økonomiske styringsmidler, så får man det svar, at det sandelig ikke er sådan, det skal klares, man vil noget helt andet. Men der er ikke nogen mulighed for at skabe fuld beskæftigelse med det sammensurium af kommunistiske ideer og liberalistiske midler, som DKP og andre partier på den fløj taler om. Der er kun ét reelt valg, og det er valget mellem et samspil mellem finanspolitik, pengepolitik og indkomstpoltik, som er et demokratisk samfunds værktøj, og de centraldirigerede metoder, der låser den økonomiske udvikling fast i en hårdhændet planlægning.

Når den såkaldte politiske venstrefløj er så svag og magtesløs, som tilfældet er, så skyldes det, at den totalt mangler realisme i bedømmelsen af det, som vi kalder krisens årsager. Derfor fremsætter disse såkaldte arbejderpartier på venstre fløj kun kritik, men ingen løsninger, der kan sættes i stedet for vores. DKP og de to andre partier til venstre for socialdemokratiet får ingen indflydelse,